

Adriënne Nijssen

In de
holte
van haar
arm

laVita
Publishing

ISBN 978-90-79556-21-2

© 2004 Adriënné Nijssen

© 2004 LaVita Publishing

Grafische vormgeving: JeelofDesign, Leeuwarden
Omslagfoto: Fotosearch

LaVita Publishing
www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In de holte van haar arm

Verhalenbundel

Adriënne Nijssen

LaVita Publishing 2011

Dankwoord

Ik dank Geerte en Catholijn voor de tijd die ze ondanks hun drukke werkrooster steeds opnieuw voor me vrijmaakten. Zonder die tijd en hun goede raad was dit boek er nooit gekomen.

Veel dank gaat uit naar mijn kinderen Elco, Frederike en Jaqueline voor hun onvoorwaardelijke liefde ondanks vele overgeslagen maaltijden, ongewassen kleren en verkeerde antwoorden op hun goed geformuleerde vragen.

Een speciaal woord van dank voor Miriam. Vanaf het eerste verhaal is ze mijn lezer en klankbord geweest die me naast voornamelijk opbouwende kritiek nog iets meer meegaf; de stimulans om door te gaan.

Heel veel dank ben ik Rita verschuldigd voor het redigeren van dit boek. Mochten er fouten zijn achtergebleven dan ligt dat niet aan haar maar aan de omvang van de klus en de korte tijdspanne die er voor beschikbaar was.

Mijn onuitsprekelijke dank voor Hannie, mijn echtgenote. Geen klacht over haar lippen

elke keer als ik onbereikbaar in mijn studio zat. Toen de kans zich voordeed wierp zij zich onmiddellijk op als mijn literair agente zodat ze in het vervolg iets meer invloed kan uitoefenen op mijn aanwezigheid.

Ik dank Hilda, mijn uitgever, en haar vriendin Carla. Er was vertrouwen en respect vanaf onze eerste ontmoeting. Een goede werkrelatie en een diepe vriendschap gaan zelden hand in hand. Waarschijnlijk vormen wij een uitzondering.

Moet ik Anja, Irene, Karin, de beide Laura's, Malinda, Marga, Maria, Marry, Nikki en Tonneke eigenlijk wel bedanken? Zij hadden de gemakkelijkste taak, afleiding op momenten dat ik die het hardst nodig had. Goede vriendinnen als ze zijn zorgden zij daar voor. En dat was heerlijk.

Als laatste heel veel dank aan u lezeres. Misschien was u een van de vrouwen die me keer op keer inspireerden. U zat tegenover me in de trein, u bezocht dezelfde voorstelling, u zat op hetzelfde terras of stond voor me bij de kassa in de supermarkt. Ik hoop u te blijven ontmoeten.

*Ze leek onvindbaar,
de vrouw die ik me droomde.
Tot die dag in maart.
Voor Woolfie*

Nelleke

We maken samen een lange strandwandeling. Ik geniet van de golven, de zon. Ze maakt foto's van me, een laatste herinnering? Ze ziet er moe en verdrietig uit, ik vraag er niet naar. Ga wel naar haar toe en zeg dat ik haar mooi vind. Onze buiken raken elkaar, even wrijven we ze. In een strandcafé, ik koffie, zij bier, vertellen we elkaar over de afgelopen dag, die we ieder alleen doorbrachten. Na een poosje vraagt ze naar mijn vervelende ervaring van ruim een week geleden. Uitgescholden en geslagen door een groepje jongeren. Ik vertel dat ik er lichamelijk niets aan heb overgehouden, geestelijk wel. Ik vertel haar over mijn angst 's avonds op straat, iets waar ik voorheen nooit last van had. Voor het eerst vraagt ze naar haar die mij liefheeft, noemt haar naam, is ook geïnteresseerd in hoe het voor haar was. Ik zie dat het haar moeite kost, maar ze is zo oprecht. Mijn God, wat hou ik van haar! Terug langs het strand lopen we beiden in gedachten. Ik zie weer pijn en verdriet bij haar. Ben zelf bezig met hoe moeilijk het is van twee vrouwen te houden. En plotseling moet ik aan de ontmoeting met Nelleke denken.

Ik ontmoette Nelleke een paar weken geleden in een gay-bar. Stralend zat ze aan een drankje, de enige vrouw tussen een aantal mannen, het was nog vroeg. Ik schoof naast haar op een kruk en we raakten in gesprek. Enthousiast vertelde ze me over een vakantie in Letland waarvan ze zojuist was teruggekeerd. Een vakantie met een collega op wie ze, zoals ze dacht, verschrikkelijk verliefd was geworden. En nu was ze alleen op vakantie hier, kampeerde in een van God verlaten oord, 25 kilometer van de stad waar ik haar trof.

“En jij,” vroeg ze, “wat doe jij hier, woon je hier?”

Nee, ook ik kampeerde in een van God verlaten oord niet ver van deze stad, het was een van mijn laatste dagen. Hilariteit toen we ontdekten dat het precies hetzelfde oord was en exact dezelfde camping. Terwijl ik de voorbije middag doorbracht in een museum in deze stad had zij haar tent opgezet, niet eens zo ver van de mijne. We namen nog een paar drankjes en reden wat later die avond in twee auto's achter elkaar naar de camping. De volgende dag zag ik haar niet, maar 's avonds dronken we koffie in mijn tent, die was groter dan de hare en bovendien had ik twee comfortabele stoelen. Na de koffie dronken we een wijntje en dat, samen met de geur van een

citronellakaars tussen ons in, maakte de sfeer steeds vertrouwelijker. Of ik een relatie had vroeg Nelleke, nadat ze eerst lang verteld had over de vrouw op wie ze verliefd dacht te zijn.

“Ja en nee,” was mijn eerlijke antwoord.

Ik schrok van mezelf maar voelde dat ik het er met haar over durfde hebben. Natuurlijk was ze geïnteresseerd, vroeg wat ik met mijn antwoord bedoelde.

“Ik voel me nobody’s wife,” zei ik, de titel van een liedje van Anouk aanhalend, “maar ik hou wel van twee vrouwen.”

Ze leek geraakt, maar zonder haar de kans te geven te reageren sprak ik verder.

“Ik hou op een passionele manier van de een, op een kalme, rustige manier van de ander.”

Ik legde haar uit hoe de een me inspireert, de ander me stimuleert. Hoe ik met de een het liefst samen dingen doe, met de ander graag naar buiten treedt. Hoe ik met de een graag de Engelse wals dans, met de ander de salsa prefereer, hoe ik met de een kampeer, met de ander een hotelletje boek. Hoe ik met de een de politiek bespreek, met de ander over problemen op mijn werk praat. Ik vertelde hoe ik met de een mijn hart deel, met de ander mijn leven. En bovenal vertelde ik haar dat ik hoewel ik van beide vrouwen op een andere manier hou, voor allebei een diepe, warme liefde voel.

Ik sprak over een buitenwereld die er niet mee om kan gaan. Ik vertelde haar over mijn gevecht met mijn eigen norm- en waardebesef en hoe ik daar nog steeds mee worstel. Hoewel ik langzamerhand ook ga beseffen dat deze normen en waarden mij zijn opgelegd, dat ik het recht heb mijn eigen normen en waarden te creëren.

Lang was Nelleke stil, toen klonk een zacht: “Dus zo voelt het voor de andere partij.”

Nu was ik degene die geïnteresseerd was, maar ik zei niets, vroeg niets, zag dat ze het moeilijk had. Vele minuten later begon Nelleke te vertellen dat zij al negen jaar in zo'n relatie zat, met dit verschil dat zij een van de twee vrouwen was van wie gehouden werd. Ze vertelde over haar wil om eruit te stappen, haar onmacht dat te doen, haar verdriet, haar boosheid. Ze huilde zachtjes, fluisterde dat ze er nooit bij stilgestaan had hoe moeilijk het soms voor haar Erna ook moest zijn. Haar Erna, waar de collega bij in het niet viel. Haar Erna, die haar grote liefde was. Ze besepte dat het vooral de druk van buitenaf was die haar telkens weer deed besluiten de relatie te beëindigen. Het delen was niet de grootste pijn, maar het onbegrip, het gevoel zich altijd te moeten verdedigen en er niet over kunnen praten, dat was haar worsteling. Minstens een

uur zaten we nog stil bij elkaar, allebei in het volle besef dat we elkaar hier gewoon tegen moesten komen. De volgende ochtend, ik was aan het inpakken, kwam ze naar me toe. Ze omhelsde me en fluisterde in mijn oor: “Vecht ervoor, dat is wat ik ook ga doen, het is de moeite waard.”

Ik loop met mijn voeten door de golven terwijl dit alles door mijn hoofd speelt. Ervoor vechten. Ja, maar dat moet dan wel voor alledrie gelden. Hoe wordt de situatie als een van de drie er niet in slaagt om te vechten of als een van de drie moe wordt van het vechten? Hoewel ik het nooit zal weten, hoop ik dat jij het met jouw Erna redt Nelleke, maar ik ben zo moe, zo moe.

Terug bij de tent kook ik verse soep, we eten er harde broodjes bij. We genieten van de avondzon, verzetten elk kwartier onze stoelen voor de laatste zonnestraaltjes. Wat later verhuizen we naar onze matrassen, drinken koffie en lezen, drinken thee en lezen. Dan hoor ik aan haar ademhaling dat ze slaapt. Ik praat tegen haar, geen antwoord. Ik wacht nog een halfuurtje, neem dan haar bril af, pak haar boek weg en druk zachtjes een kus op haar voorhoofd. Stilletjes rits ik haar slaapcabine dicht.

“Slaap lekker lieverd,” denk ik, “slaap lekker en tot morgen.”

Nog lang zit ik daarna buiten. Ik weet niet hoe het zal gaan lopen, ik kan niet in de toekomst kijken. Waarschijnlijk zal ik mijn leven gaan delen met haar die mij liefheeft, maar bij elke zonsopgang en zonsondergang zal ik denken aan haar die nu zo dicht bij me slaapt. Ik zal altijd van haar houden, altijd een stil onderhuids verlangen naar haar hebben. Ik kan niet anders.